

Когато се върнах след Коледната ваканция Хр.Радевски беше напуснал квартирата и в стаята бяха дошли в хола да живеят брата и снахата на Вапцаров.

Една вечер през зимата на 1941-42 г. ние с Бойка седяхме до печката и както винаги се заслушвахме дали ще си дойде Кольо. И действително той влезе, но не беше сам. Зад него, застанал така че да не се вижда лицето му стоеше човек с куфар в ръка, Видях, че куфара беше дървен, полиран или на мен поне така изглеждаше. Ние с Бойка веднага отидохме в неотоплената кухня. Беше толкова студено, че да се стоплим просто танцувахме. Чухме откъм хола шум на подобяващ чупене на дъски, след което Кольо изпрати посетителя. После влезе в кухнята и насмешливо, като сочеше с палец през рамото си ми каза: "Иди да събереш треските". А треските се оказаха остатъци от счупения полиран куфар. На мен ми дожاليا за куфара и със съжаление казах: "Кольо, защо го счупи, той беше много хубав". "По-малко искай да знаеш, по-малко бой ще ядеш" - ми отговори той смеейки се. Кольо никак не съжаляваше за куфара, защото той беше свършил добра работа и вече можеше да бъде счупен.

Вапцаров беше следен от агентите на полицията и той знаеше това. Особено под силна "охрана" беше поставен от края на 1941 г. Той усещаше и виждаше своята "охрана", която го поемаше почти след всяко негово излизане от къщи и го придружаваше до неговия път. Той дори познаваше много от своите преследвачи. Наричаше ги "приятелчета". И понякога като се връщаше в къщи казваше: "Сблъсках се с едно приятелче на ъгъла". Ставаше много опасно за него. Но той не се скри, не изостави работата, докато дойде и началото на развръзката.

Трети март 1942 г. беше светъл зимен ден. Отрано сутринта "гост" на Вапцарови беше Цятко Радоинов. Дойде и Антон Попов. Времето до обяд те използваха в превеждане и писане на машина речта на Сталин от 7 ноември 1941 г. изнесена пред парада на Червената